

Dr. IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (II)

1. Cum ne colonizează mafia care a uzurpat statul român

1.1. (Ne)legiuitorii și „calul troian” al „redobândirii”

Așadar, așa cum se cade (acesta e prioritatea oricărui popor care își apără teritoriul de năvălitori/ cuceritori/ conchistadori/ cotropitori/ invadatori) ar trebui ca escrocii strecurai la cîrma statului să nu poată „primi” - întru cetățenie - populații străine. Doar poporul român „suveran” ar putea, prin vreun plebiscit constituțional, deschide frontiera cine știe cărei categorii de străini cu care simte nevoia să se înfrățească. Vom vedea însă că acest atribut fundamental al suveranității îi este răpit - cu o perfidie care merită expusă temeinic.

Începem cu un șir de citate (de la <http://www.cdep.ro>) la care ne vom referi apoi, care relevă efortul per-severant întru eliminarea stăvilor în calea re-colonizării. Pentru cine nu e orbit/paralizat de propaganda împotriva „teoriei complotului”, o astfel de înaintare convergentă către țintă, pregătită/operată atent, pas cu pas, indică o acțiune concertată de cucerire a țării, cu complicitatea (la invitația) ocupanților instituțiilor statului român:

a. (Legea cetățeniei române nr. 24/1971, art 7):„*Persoana care a pierdut cetățenia română o redobîndește ca efect al repatrierii* dacă, dorind să se integreze în societatea românească social-listă, a cerut și a obținut autorizație de repatriere. Copilul minor al repatriatului dobîndește cetățenia română pe data redobîndirii acesteia de către părintele său repatriat, în afară de cazul în care domiciliază în străinătate împreună cu celălalt părinte”.

b. (Decret-Lege nr. 7 din 31 decembrie 1989, Articolul 2): „*Dreptul de repatriere se recunoaște și foștilor cetățeni români care pot redobîndi cetățenia română prin efectul repatrierii și la cerere*”.

c. (Decretul-lege CFSN nr. 137/11.05.1990 privind unele dispoziții referitoare la cetățenia română Art 1.): „*Foștii cetățeni români care, înainte de data de 22 decembrie 1989, au pierdut cetățenia română din diferite motive, o pot redobîndi la cerere, în baza unei declarații autentificate, în străinătate, la reprezentanțele diplomatice sau oficiile consulare ale României, iar în țară la Notariatul de stat al municipiului București, chiar dacă au o altă cetățenie și nu își stabilesc domiciliul în România. Dobîndirea cetățeniei, potrivit alin. 1, este scutită de plata taxelor consulare*”.

d. (Legea cetățeniei române nr. 21/11.03.1991) „**Art. 8:** *Persoana care a pierdut cetățenia română o poate redobîndi prin efectul repatrierii, dacă își exprimă dorința în acest sens; Art. 9.* – *Cetățenia română se poate acorda, la cerere, cetățeanului străin sau persoanei fără cetățenie care: a) s-a născut și domiciliază, la data cererii, pe teritoriul României sau, deși nu s-a născut pe acest teritoriu, domiciliază pe teritoriul statului român de cel puțin cinci ani sau, în cazul în care este căsătorit cu un cetățean român, de cel puțin 3 ani; b) dovedește, prin comportarea și atitudinea sa atașament față de statul și poporul român; c) a împlinit 18 ani; d) are asigurate mijloacele legale de existență; e) este cunoscut cu o bună comportare și nu a fost condamnat în țară sau în străinătate pentru o infracțiune care îl face nedemn de a fi cetățean român; f) cunoaște limba română în măsură suficientă pentru a se integra în viața socială [...]; Art. 10.* - *Copilul născut din părinți cetățeni străini sau fără cetățenie și care nu a împlinit vârsta de 18 ani dobândește cetățenia română o dată cu părinții săi [...]; Art. 11.* *Cetățenia română se poate acorda și persoanei care a avut această cetățenie și care cere redobândirea ei, cu păstrarea domiciliului în străinătate, dacă îndeplinește în mod corespunzător condițiile prevăzute la art. 9 lit. b), c) și e)!*
e. (Legea 192/1999 - cu republicare în M.Of. nr. 98/6 mar. 2000), [repatrierea - de la art 8 -

dispare, articolele 9-11 devenind 8-10]: „**Art. 10.** - *Copilul născut din părinți cetățeni străini sau fără cetățenie și care nu a împlinit vârsta de 18 ani dobândește cetățenia română o dată cu părinții săi [...]; Art. 11.* *Cetățenia română se poate acorda și persoanei care a avut această cetățenie și care cere redobândirea ei, cu păstrarea domiciliului în străinătate, dacă îndeplinește în mod corespunzător condițiile prevăzute la art. 9 lit. b), c) și e).*[deci și fără condiția nou introdusă „g) cunoaște prevederile Constituției României”].

f. (O.U.G. nr. 68/2002, aprobat prin L. nr. 542/2002): „1. După alineatul 1 al articolului 10 se introduce un nou alineat cu următorul cuprins: *Dispozițiile alin. 1 [Copilul născut...] se aplică și foștilor cetățeni români care înainte de data de 22 decembrie 1989 au pierdut cetățenia română din diferite motive, precum și celor cărora li s-a ridicat cetățenia română fără voia lor sau din alte motive neimputabile lor și descendenților acestora*”.

g. (O.U.G. nr. 43 din 29 mai 2003, aprobat prin L. nr. 405/2003): „8 b) *dovedește, prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român și declară că nu întreprinde sau sprijină și nici în trecut nu a întreprins sau sprijinit acțiuni împotriva ordinii de drept ori a siguranței naționale*[...]; **Art. 10¹.** - *Foștii cetățeni români care înainte de data de 22 decembrie 1989 au pierdut cetățenia română din motive neimputabile lor sau această cetățenie le-a fost ridicată fără voia lor [basarabenii/bucoveninii...], precum și descendenții acestora până la gradul II pot redobândi ori li se poate acorda cetățenia română, la cerere, cu păstrarea cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. b), c), e) și f).* Dispozițiile art. 10 alin. 2-4 se aplică în mod corespunzător. **Art. 10².** - *Persoanele prevăzute la art. 10¹ care au domiciliul sau reședința în România pot depune la Ministerul Justiției o cerere de redobândire a cetățeniei române după împlinirea unui termen de 4 ani de la momentul obținerii dreptului de ședere, respectiv al stabilirii domiciliului în România* [... sint tratați după cum se vede]”.

h. (O.U.G. nr. 147/2008): „**Art. 10.** – *Cetățenia română se poate acorda și persoanelor care au pierdut această cetățenie, precum și descendenților acestora până la gradul 2 inclusiv și care cer redobândirea ei, cu păstrarea cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. b), c), d) și e)*”.

+ (O.U.G. nr. 36/2009): [se ameliorează tratarea basarabenilor] „**Art. 10¹.** - *Foștii cetățeni români care au dobândit cetățenia română prin naștere sau prin adopție și care au pierdut-o din motive neimputabile lor sau această cetățenie le-a fost ridicată fără voia lor, precum și descendenții acestora până la gradul III pot redobândi ori li se poate acorda cetățenia română, la cerere, cu păstrarea cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. b), c) și e).* 2. *Articolul 10² se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 10².* - *Persoanele prevăzute la art. 10¹, care au domiciliul sau reședința în România, pot depune cererea de redobândire ori acordare a cetățeniei române la Direcția Cetățenie din cadrul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, după obținerea dreptului de ședere, potrivit legii*”.

[OUG-uri aprobate prin Legea nr.171 din 8 mai 2009, care reintroduce discriminarea basarabenilor veniți în România...]: „**Articolul 10².** *Persoanele prevăzute la art. 10¹ care au domiciliul sau reședința în România pot depune cererea de redobândire ori acordare a cetățeniei române la Direcția Cetățenie din cadrul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, după împlinirea unui termen de 4 ani de la momentul obținerii dreptului de ședere*” [...discriminare eliminată din nou de LEGEA nr. 354 din 12 noiembrie 2009, fapt confirmat la art. 14 („Art. 10² se abrogă”) și de O.U.G. nr.5/2010 aprobat prin L. nr.112/2010).

i. (OUG 37/2015) [...] Cazul basarabenilor/ bucovinenilor abandonati de țară este despărțit de cel al celor ce au abandonat țara (rămas la art. 10), **art. 10¹ fiind mutat la art 11.**

Epilog: Premierul Viorica Dăncilă, prezentă la Conferința Comitetului Americano-Israelian pentru Politici Publice - AIPAC, desfășurată în Statele Unite ale Americii: „*Președintele Camerei Deputaților din Parlamentul României m-a rugat să vă transmit că va promova în Parlament, în perioada imediat următoare, trei legi deosebit de importante pentru comunitatea*

evreiască din țara mea și din lume. Prima se referă la acordarea de drept a cetățeniei române tuturor evreilor de origine română care au fost obligați să renunțe la cetățenia română, atunci când au părăsit țara lor, sub regimul comunist. În al doilea rând, vorbim despre acordarea de despăgubiri și pensii speciale pentru supraviețuitorii Holocaustului din România, în semn de respect și recunoaștere a suferințelor acestor eroi. În al treilea rând, avem legea care garantează accesul la arhivele statului specialiștilor Federației Comunităților Evreiești din România, pentru a cunoaște adevărul asupra trecutului lor, din perioada celor două Războaie Mondiale”.

Sper că unora le e clar, chiar și fără comentarii. În România sînt primiți/invitați urmașii alogenilor invadatori din sec 19-20..., nu numai etnicii români care au ajuns în afara țării (așa cum procedează, de exemplu, statul Israelian, deschis numai pentru etnici evrei - nedispus să „repatrieze” măcar palestinienii băștinași).

Pentru cei neobișnuiți cu parșivenia juridică, trebuie însă detaliat/explicat; atât fondul problemei, cit și detaliile-nuanțele, cum ar fi trecerea de la clauza de „atașament față de statul și poporul român” la „loialitate față de statul român și [...] nu a întreprins sau sprijinit acțiuni împotriva ordinii de drept ori a siguranței naționale” (cum au făcut - nu-i așa? - naționaliștii interbelici și ar putea-o face xenofobia de azi); sau scoaterea din calea evreilor ce urmează să fie europenizați, nu numai cerința reședinței îndelungate, dar și a celei de cunoaștere a limbii române sau a constituției pe care vor depune jurămint...

Să remarcăm întîi cît de devreme a început demolarea pavezei contra invaziilor/colonizărilor aranjate de putere, stabilite prin **Legea cetățeniei române nr. 24/1971** (vezi mai sus - a). Emiterea legilor **7/31.12.89** și **137/11.05.1990** (vezi b, c) de către un CFSN, care nu avea nici o legitimitate și nici un motiv (ne-ocult) pentru astfel de „priorități”, ne îndreptățește să suspectăm că acesta a fost unul din scopurile celor care au realizat „revoluția din decembrie”. Corelabil cu altele, din aceeași gamă.

Jocul lor nu e simplu. De exemplu, art 3.4 al Constituției pare un pas înapoi de la osmoticizarea mondialistă. Sau o concesie strategică, după ce, în martie 1991, **LEGEA nr. 21**- vezi d (promulgată, cu o grabă mai mult decît dubioasă, în regim a-constituțional) introducea (la art. 11) breșa „redobîndirii” (un cal troian pentru invadarea cetății); un gest pregătitor, intermediar, strecurat discret, nefolositor o vreme (nu era clar de care dintre condițiile acordării ești scutit în cazul „redobîndirii”); ca să nu se stîrnească opinia publică; ca atare nu se abroga încă explicit instituția normală a repatrierii (pas ce se face prin **Legea 192/1999** - vezi e).

Ce s-a întîmplat ulterior dovedește că obstacolul constituțional împotriva colonizării era, ori strecurat de niște naționaliști, ori menit creării condițiilor pentru un tratament selectiv/preferențial/clientelar, puterea avînd nevoie de restricții, ca să crească prețul conturnării lor, de „vămi” - unde să se se poată colecta mita excepțarilor. La început, creînd oportunități pentru cohorte de „vameși mici” - funcționarii care rezolvă dosare. Și pe măsură ce angrenajul statului se pune la punct - pentru factorii de decizie cocoțați la virful piramidei, plătiți în gros, din fonduri speciale - de cei interesați în rezolvări globale.

Cu justificările derobărilor (ușurate de vicile/ limitele „dreptului” și de complacerea populimii în confuzie și anomie) se ocupă tehnicienii normativi - tagmă din cale-afară de cinică/noci-vă, care țese pasha de ambiguități exploatabile diferențial, dialectic, reversibil, pe un fundal de aluzii. Perfida **Legea 21/91** sugerează că se renunță la clauza firească de rezidență îndelungată înaintea acordării cetățeniei, dar și la repatriere (deci: acordare de la distanță), pentru că „redobîndirea” ar fi o reparație, o reconstituire de statut pierdut abuziv. Recunoașterea unui drept... după cîteva decenii, tratat implicit ca imprescriptibil. Iar prin **Legea 192/1999** (vezi e) se permite și stabilirea în țară, cînd vor, a celor „reîncetățeniți”. Cu copii cu tot (vezi L. nr. 542/2002 -f). Și apoi, cînd contextul e mai copt, cu nepoți cu tot. (O.U.G. nr. 147/2008 - vezi h). Iar strănepoții își urmează părinții...

Ce primitori/ generoși/ justițari se arată „reprezentanții” românilor, adică grupul care le-a uzurpat suveranitatea! Oameni pe care i-a durut undeva de suferințele poporului lor, crucificat după 1944 (că, de, sînt vremuri trecute) se arată atît de sensibili la nedreptăți (reale sau imaginare) făcute evreilor, în aceeași perioadă, ba chiar și la durul de țară al unor activiști de partid și unor securiști... alungați în Israel... Jurisprudenții mai suculenți răspîndind sintagma (distrugătoare orwellian): „*restituire a cetățeniei*”.. Aha. Ne

simțim prin preajma celui „*restitutio in integrum*”... (asta, ca să nu ieșim din fascinantul registru aluziv).

Nu i-a întrebat nimeni și pe români ce cred despre toate astea. Greu de crezut, oricît ar fi de manipulați, re-educați, degenerați, că, dacă erau consultați, s-ar fi lăsat invadați fără război, pe temeiuri speculative, nici măcar valide. Acesta este însă rolul statului - să captureze o populație, exploataînd-o.

Ca să te simți obligat moral să „restitui” (căci altfel de obligație nu exista) trebuie să fie vorba de ceva furat. Despre un fel de reparație, potențial folosită în interesul actual al națiunii, se poate însă vorbi doar în situația românilor din partea de Moldovă/Bucovină acaparată de imperiul sovietic (**Art. 10¹ - L. nr. 405/2003** - vezi g, mutat ulterior la art 11- vezi i). Dar în cazul (vezi art 10) evreilor și germanilor (ar mai fi și aranjamente mai vechi, cu Turcia și Ungaria...) care au părăsit România după 1944, de bună voie și nesiliți de nimeni, pentru a se integra - etnic - în patria lor, **nu găsim temeiuri (circumstanțe favorabile) de derogare de la art 8 ci, dimpotrivă, dăm peste circumstanțe agravante:** renunțarea benevolă la cetățenie/ reședință, demonstrînd preferința/fidelitatea față de altă națiune! Deci, dacă motivația articolul 11 justifică relaxarea cerințelor (fixate prin articolul 8) la acordarea unei cetățeniei la cerere, situația reglementată prin articolul 10 trebuia să mergă în sens contrar, asprind prevederile din art 8, pentru că e vorba de (urmași unor) oameni care și-au arătat dezinteresul față de condiția de cetățeni români, ne-aderența la destinul românesc. Vedem însă că, în afara întîinderii la urmașii de grad II respectiv III, nu există nici o deosebire de efect al încadrării în cele două articole, de tratament între aceste două categorii. Ba chiar basarabenii pripișiți prin țară au fost tratați - un timp - mai rău (vezi evoluția art. Art. 10¹- la g, h).

Cu nu-i e clar despre ce e vorba aici (colonizare abuzivă, înaltă trădare, administrație colonială) nu-i va fi clară nici corelarea operației de „redobîndire a cetățeniei” cu aceea de „reconstituire a proprietăților”, în folosul unei operații de acapareare despre care raportează obedient marioneta Dăncilă (vezi mai sus). Toate aceste manevre convergînd către refacerea poziției unor evrei în România, adică subjugarea românilor. Adică, revenirea la o situație care a sfîrtecat societatea românească. Căci, oricum ar fi prezentată propagandistic, invazia demografică și cotropirea economică evreiască, între 1825 și 1944, rămîn procese tragice, care au dus nu numai la confruntarea între băștinași și coloniști, ci și la înfruntări fratricide între adepții protecționismului național și cei ai colaboraționismului cu „musafirii”. România a scăpat de această gravă problemă, prin emigrarea masivă a coloniștilor în Israel, după ce a plătit un preț uriaș unei „vizite”, poate fortuite, dar sigur nedorite (susținute însă de forțe/ șantaj exterioroare, care urmăreau palestinizarea noastră). Și iată că acest deznomadînt este întors pe dos, după 1989 . Evreimea este recolonizată și reîmproprietărită - deși absolut nimic nu obliga statul român să ia astfel de măsuri - interesele populației locale (rămase în cetate) nejustificînd o astfel de politică.

Beneficiarii externi sînt clari iar profitorii interni deductibili. Să vedem cum au lucrat executanții.

Strategia de înecoșare a textelor normative se combină cu distribuirea difuză a responsabilităților între legislatori și complicitii ce operează pe teren. Au dubuit o formulare ambiguă „*pot redobândi sau li se poate acorda cetățenia română*”, ca să se poată susține - pe de o parte - că legea nu a impus acordarea automată, o dată îndeplinite condițiile, ci a lăsat la latitudinea Comisiilor să implementeze politica de emigrare a statului român. Pe de altă parte, membrii acestora citesc acea formulare măiastră ca pe stipularea unui drept al pretendenților, ce nu poate fi încălcat, decît dacă sînt îndeplinite - dovedibil - condițiile stipulate de respingere. Transferarea obscură a posibilității de a încetățeni în obligație s-a făcut deci fin, fără a lăsa urme nete. Lucrătura transpare însă din înlănțuirea legilor.

a. **Legea nr. 542/2002** de aprobare a **O.U.G. nr. 68/2002:** „2. După alineatul 2 al articolului 18 se introduce un nou alineat cu următorul cuprins: *Împotriva comunicării ministrului Justiției persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ competente în termen de 15 zile de la primirea acesteia, fără efectuarea procedurii prealabile*” (așa se strecoară ideea că e vorba de un drept încălcat, deci nu de un pretendent străin la cetățenie, ci de un cetățean român, privat ilegal de drepturile sale; și e evident că nu e vorba aici și de nemulțumi-

MOTO:
„1.1 România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil. 2.1 Suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită prin organele sale reprezentative [...] 2.2 Nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu [...] 2.3 România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme [...] 3.1 Teritoriul României este inalienabil [...] 3.4 Pe teritoriul statului român nu pot fi strămutate sau colonizate populații străine.”
CONSTITUȚIA ROMÂNIEI

rea cuiva care contestă o încetățenire).

b. **OUG 87/2007** aprobată prin **L 70/2008:** „**Art. 18** [...] *Dacă solicitantul nu are domiciliul sau reședința în România, ordinul poate fi atacat, în același termen, la secția de contencios administrativ a Curții de Apel București. Hotărârea curții de apel este definitivă și irevocabilă*” (dreptul la două grade de jurisdicție a cetățenilor români/europeni nu era respectat pe atunci nici în alte situații)

c. **Legea nr.2/2013:** „*Ordinul de respingere a cererii de acordare sau redobândire a cetățeniei române poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului București. Hotărârea tribunalului poate fi atacată cu recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București*” (asigurarea căii de atac, ca și cum „acordarea” ar fi o reparație obligatorie).

Care țară (liberă) poate fi dată în judecată pentru că a respins niște cereri de emigrare (ale românilor, de exemplu), deși îndeplineau condițiile formale de solicitare, gazdele considerîndu-se în drept să primească/selecteze pe cine vor, conform nevoilor/criteriilor de moment. Sigur că refuzul bazat pe afirmații constatabil greșite (negarea validității unor probe, pretenția că solicitantul s-a făcut vinovat de ceva etc.) constituie un abuz; dar chiar și în această situație, pare ciudată rezolvarea, de către instanțele interne, a unor plîngeri depuse de cetățenii altor state. **Esența fiind suveranitatea politicii de imigrare**, pe care nici o aiureala strecurată printr-o legișoară nu ar fi trebuit să o stîrbească. Nu vād ce poate face solicitantul cetățeniei dacă e refuzat invocînd împlinirea unei cote, preferința pentru anumite profesii sau pentru etnici români etc. Așa cum nu se jenează nimeni să favorizeze bogătanii, deci să discrimineze... după pungă. Sau să facă „brain-drain” sau să vîneze sportivi. A se vedea neaparat în acest sens spiritul și litera legilor cetățeniei... din Israel. Acolo nu intră decît evreii, care „se întorc acasă”... ori de pe unde ar proveni.

Scamatoria se bazează pe un joc de relativizare semantică (aș spune că din gama lui Wittgenstein - cel triziu), în care juriiști români au atins performanțe detestabile. Evreii nu obțin cetățenia... ci o primesc înapoi, ca și cum le-ar fi fost furată, deci ar fi rămas a lor, tot timpul, de drept.

Amenajarea juridică a unei zone gri, propice jocurilor de interpretare, s-a datorat temerii că nu se poate încă recurge la o procedare fătîșă, pentru că românii nu au devenit suficient de programabili mediatic încît să se lase impregnați de cultul beneficiității reinvadarii lor. Așa că operația a fost sprijinită prin manevre mai tenebroase de manipulare a opiniei publice, menite să creeze - ascendent - impresia că ar fi vorba de o reparație, deci că există teme de corectare a unor nedreptăți, vecin cu obligația tacită.

(continuare în pagina 12)

